

РЕШЕНИЕ

№ 616

гр. София, 08.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Д.

Членове: Михаил Ал. Малчев
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Татяна Д. Въззивно гражданско дело № 20221100501042 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20146354/25.06.2021г. по гр. д. № 18493 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 65-ти състав, е признато за недоказано оспорването на истинността на официален документ: Епикриза ИЗ № 873 на СМБАЛ ЛЧХ, гр. С., Отделение по хирургия, на основание чл. 194, ал. 3 вр. ал. 2 от ГПК. Осъдена е „К. Т.“ ООД, ЕИК *****, да заплати на А. А., ЕГН *****, на основание чл. 200, ал. 1 от КТ вр. чл. 86 от ЗЗД сумата в размер на 60 000 лв., представляваща обезщетение за причинените неимуществени вреди в следствие на телесни увреждания, получени при трудова злополука, претърпяна на 28.05.2019 год., ведно със законната лихва, считано от 28.05.2019 год. до окончателното ѝ заплащане, сумата в размер на 1977,40 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, извършени разходи за лечение, в следствие на трудовата злополука, претърпяна на 28.05.2019 год., ведно със законната лихва от 19.05.2020 год., до окончателното ѝ заплащане, както и сумата в размер на 189,16 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата от 1977,40 лв. за периода от 31.05.2019 год до 19.05.2020 год., като е отхвърлен предявения осъдителен иск, с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над уважения размер от 60 000 лв. до пълния предявен размер от 100 000 лева, частичен иск от 250 000 лв. като неоснователен. С атакуваното решение „К. Т.“ ООД е осъдена да заплати на адвокат С. Ч., САК на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв., сумата в размер на 2625 лв., представляваща дължимото за настоящото производство адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от иска. А. А. е осъден да заплати на „К. Т.“ ООД, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата в размер на 1865,19 лева, представляваща деловодни разноски, съобразно отхвърлената част от иска, както и „К. Т.“ ООД е осъдено да заплати на СРС на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК дължимите такси и разноски по делото в общ размер на 2779,10 лева за държавна такса и възнаграждение на вещо лице съразмерно с уважената част от иска.

Срещу така постановено решение е депозирана въззивна жалба вх. №

25156125/25.10.2021г. по регистъра на СРС, от ответника по исковете „К. Т.“ ООД. Изложени са съображения, че решението в тази част е неправилно и незаконосъобразно. Моли атакуваното решение да бъде отменено изцяло. Претендира разноски, включително да заплатено адвокатско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Въззиваемият - ищец А. А. е оспорил жалбата. Посочил е, че решението е правилно, поради което моли жалбата да бъде оставена без уважение. Претендира разноски, включително и за адвокатски хонорар. Възражава срещу размера на претендирания от ответното дружество адвокатски хонорар като счита същия за прекомерен.

Постъпил е и отговор на въззивната жалба и от ЗАД „А.“ ЕИК *****, в качеството му на трето лице помагач на страната на ответника. Посочва, че изцяло подкрепя въззивната жалба подадена от „К. Т.“ ООД като намира същата за изцяло основателна и съобразена със събраните по делото доказателства. Моли въззивната жалба да бъде изцяло уважена.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивния съд се произнася служебно по валидността на решението а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси въззивния съд е ограничен от посоченото в жалбата.

В конкретния случай постановеното по делото решение е валидно и в обжалваната част е допустимо.

По правилността на решението в обжалваната част:

Съгласно разпоредбата на чл. 200 във връзка с чл. 358, ал. 1, т. 3 вр. с ал. 2, т. 1 от КТ (в сила от 01.01.1987г.) за вреди от трудова злополука, причинили временна нетрудоспособност, 50% ТНР, инвалидност или смърт работодателят отговаря имуществено, независимо от това дали негов орган или друг негов работник има вина за настъпването им, като искът следва да се предяви до 3 години от деня, в който правото е станало изискуемо или е могло да бъде упражнено.

Разпоредба на чл. 200 от КТ е с материално-правен характер и урежда взаимоотношенията между работодател и работник занапред, тоест за всички вреди, настъпили преди влизане в сила на КТ (ДВ, бр. 26 и бр. 27 от 1986 г., в сила от 01.01.1987 г.), отговорността на работодателя се реализира по реда на чл. 49 от ЗЗД, а настъпилите след това вреди- по реда на чл. 200 от КТ (В този смисъл т. 1 и т. 2 от ТР № 45/19.04.1990 г. по гр. д. № 33/1989 г.). Дали претенцията следва да се разгледа като такава по чл. 49 от ЗЗД или по чл. 200 от КТ и дали следва да се приложи давностния срок по чл. 358 от КТ или този по ЗЗД зависи от момента на настъпване на правопораждащия факт, на който се основава претенцията за обезщетение. Съдът приема, че този правопораждащ факт е решението на компетентните органи, установяващ наличие на трудова злополука. Това е така, защото едва от този момент за увреденият е настъпила възможността да претендира обезщетение за претърпените вреди, от този момент започва да тече погасителната давност и от този момент може да се претендира основателно законната лихва върху обезщетението за вреди (в този смисъл са: Решение № 1401/15.12.1992 г., Решение № 290/20.06.1989 г. по гр. д. № 257/1989 г., IV ГО; решение № 115/17.02.1992 г. на IVГО; Решение № 1712/05.11.2002 г. по гр. д. № 2064/2001 г., III ГО; Решение 05/02.02.1995 г. по гр. д. № 565/94 г. на IV ГО; Решение № 917/17.08.1999 г. на III Г №; Решение № 605/06.06.1995 г. по гр. д. № 2462/1994 г. на IV ГО).

Доколкото в конкретния случай се претендират вреди от трудова злополука, настъпила на 28.05.2019г., тоест след влизане в сила на КТ, то съдът приема, че приложимия в конкретния случай закон е КТ.

Отговорността на работодателя по чл. 200 от КТ е безвиновна отговорност с много по-широк обхват и по-облекчен фактически състав от деликтната отговорност по ЗЗД. За се ангажира отговорността на работодателя по чл. 200 от КТ е достатъчно да се установи наличието на трудово правоотношение между страните, факта на трудовата злополука и наличието на вреди – имуществени и неимуществени, в причинна връзка със злополуката.

Дължимото обезщетение обхваща разликата между претърпените от вреди, вкл. пропуснатата полза и получената пенсия/застрахователна сума – арг. по [чл. 200, ал. 3 и ал. 4 от КТ](#). При хипотезата на иск на пострададал работник размера на имуществената вреда се съобразява с размера на трудовото възнаграждение, които би получил, ако не беше увреден от трудовата злополука.

Съдът приема, че по делото се установява от приетите по делото неоспорени от страните писмени доказателства, заключения по съдебно-медицинска експертиза, свидетелски показания, че през време на трудово правоотношение между страните, възникнало на основание на валиден трудов договор, ищецът по време на изпълнение на трудовите си задължения при ответника като работник в ответното дружество е претърпял трудова злополука, при която е получила увреждания в различни области на тялото. С въззивната жалба не са въведени оплаквания срещу изводите на районния съд за тези обстоятелства, при обосноваването им районният съд не е допуснал нарушение на императивна правна норма поради което и при съобразяване на ограниченията по [чл. 269 от ГПК](#) съдът приема за установени тези обстоятелства.

При така установеното съдът приема, че отговорността на ответника към ищеца по [чл. 200 от КТ](#) за обезщетяване на вредите, претърпени при процесната трудова злополука може да се ангажира.

По размера на обезщетението:

Съгласно разпоредбите на [чл. 51](#) и [чл. 52 от ЗЗД](#), които съдът приема за приложими в случая за размера на обезщетението, на обезщетение подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от неправомерното поведение. Съгласно разпоредбата на [чл. 45 вр. с чл. 51 и чл. 52 от ЗЗД](#) на обезщетение подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В случаите на увреждане пострадалият понася страдания, които поражда за него правото да търси обезщетение за неимуществени вреди. Обезщетението следва да репарира претърпените болки, страдания, наkrънените личните права и интереси, към момента на възникването на правото, но и съобразявайки новонастъпили обстоятелства - следва да се прецени обществено-икономическата конюнктура към увреждането, за да съответства това обезщетение на социалната справедливост, за да може размерът на обезщетението да е еквивалент на претърпените неимуществени вреди и да ги компенсира. Обезщетението за неимуществени вреди се присъжда не за абстрактни, а за конкретно претърпени физически и психически болки и страдания, неудобства и всякакви други негативи, които са пряка и непосредствена последица от увреждането (В този смисъл Постановление № 4/23.12.1968 г. на Пленума на ВС; Решение № 28/09.04.2014 г. по т. д. № 1948/2013 г., II-ро Т. О.; Решение 0917/1999 г. на III ГО на ВКС, [Решение 0213/18.04.2000 г.](#) по гр. д. № 1265/99 г. на ВКС; Решение № 764/10.12.1999 г. по н. д. № 695/1999 г. II НО).

Съдът приема за установено по делото, че в резултат на трудовата злополука от ищеца, че по време на изпълнение на трудовите му задължения на 28.05.2019год. на кариера в с. Белотници, област Монтана настъпило скъсване на въже ,вследствие на което бил попаднал в машина за мелене на камъни,при което получил тежки травматични увреждания. С Разпореждане №23413/08.07.2019год. на ТП на НОИ-София, злополуката била призната за трудова, на основание чл. 55, ал. 1 от КСО.

Съдът правилно е възприел, че във връзка с получените травматични увреждания бил приет на лечение в МБАЛ в гр. Монтана, където му била поставена диагноза „Мозъчно сътресение без открита вътречерепна травма. Контузио капитис. Комоцио церебри. Контузио фацеи. Фрактура максиларис декстра ер орбите дек. Ет осос назн. В.К.Л. фацеи.“. Постъпил в СБАЛ по Лицево-челюстна хирургия в гр. София, където му било проведено лечение. Била извършена и оперативна интервенция на 29.05.2019год. В следствие получените при злополуката увреждания бил в изключително тежко състояние като лицето му било обезобразено; изживявал изключителни неудобства във връзка с травмата, силен стрес и други неудобства, свързани с ежедневните грижи и хигиенни неудобства. Първоинстанционният съд правилно е приел, че както непосредствено след злополуката, по

време на лечението, така и понастоящем изпитвал силни болки с голям интензитет, както и психически и емоционални страдания. Във връзка с проведеното лечение, А. А. е претърпял имуществени вреди, които се изразявали в разходите за лечение, както и мораторна лихва начислена върху всеки отделен разход до датата на подаване на исковата молба.

Предвид горното, първоинстанционният съдът е преценил, че обезщетение в размер на **60 000 лева** отговаря на принципа на справедливостта при определянето му. Въпреки многобройните травми и свързаните с тях негативни преживявания, в моментът на причиняването им и по време на лечението и оздравителния процес, по настоящото дело не се доказват болки и страдания, които да са били извън рамките на обичайните за този вид увреждания, които да налагат да бъдат обезщетени в един размер, надвишаващ значително обезщетение за неимуществени вреди, присъждано от съдилищата в сходни случаи, за какъвто е претендирал ищеца със заявената претенция в пълен размер от 250 000 лв., заявена като частична в първоинстанционното производство на 100 000 лв.

При така възприето съдът приема, че решението на СРС следва да се потвърди.

По отговорността за разноските:

С оглед изхода на делото разноските в производството следва да се възложат в тежест на въззивника и той следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски за производството пред СГС в размер на 6 745,00 лв. за възнаграждение за адвокат и държавна такса за частна жалба.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20146354/25.06.2021г. по гр. д. № 18493 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 65-ти състав в обжалваната част.

ОСЪЖДА „К. Т.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. ***** /сграда ***** да заплати на адвокат С. С. Ч. САК, с адрес: гр. София, ул. „***** на основание на чл. 78, ал. 1, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАдв. от ГПК сумата в размер на 6 745,00 лв., представляващи съдебни разноски за производство пред СГС.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____